

หม้อต้มพะโล้

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๕

ณ วันสันติธรรมาราม ต. คลองตากค อ. โพนาราม จ. ราชบุรี

ส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ส่งท้ายปีเก่าก็จะเดือนไว้ใจ เดือนไว้หน่อย แล้วถ้าปีใหม่ก็จะว่ากันอีกทีหนึ่ง ส่งท้ายปีเก่ามันก็เป็นเวลาเว้ย! พุดถึงถ้าเราหลงโลกนะ ตื่นตื่นไปกับเขา ตื่นตื่นมากเลย วันคืนล่วงไปๆ ได้มาก็ได้ชีวิตมานะ เวลาสิ้นปีมันสนุกนะ แบบว่ามันเป็นนักชดถุกษ์ เป็นการรื่นเริงนี่ก็เห็นด้วย แต่ถ้าเรามีสติมันก็เป็นประโยชน์กับเรานะ มีสติมันก็มีใจ

หม้อต้มพะโล้ เห็นไหม หม้อต้มพะโล้เราต้องตั้งขึ้นบ่อยๆ ไซ้ใหม่ หม้อต้มพะโล้นี้ มันต้มใส่ต้มพุงเรานะ ใส่หมูเห็นไหม ไอนี้หม้อต้มเรานะ หม้อต้มกาย เอาอะไรต้มพะโล้นี้เขาเอาไฟต้ม ตั้งบนเตา อันนี้ธาตุไฟต้มนะ นี่หม้อพะโล้ดีๆ นี่เอง

ในกายนี้มีอะไร? มีตับ ไต ไส้ พุง ทั้งหมดเลย ต่อด้วยธาตุไฟนะ ถ้านี้ต่อด้วยธาตุไฟนะ ถ้าพุดด้วยประสาโลกให้เข้าใจต่อด้วยธาตุไฟ แต่จริงๆ แล้วต่อด้วยธาตุรู้นะ ไออุ่นใน ไออุ่น ตัวจิตปฏิสนธินะ ตัวนั้นละมันเป็นตัวสปาร์ค เป็นตัวคิดไว้ ถ้าตัวนั้นดับ ตาย!

พะโล้หม้อใครหม้อมันอยู่ที่นี่ คัมอยู่ที่นี่ ไออุ่นสืบทอดไว้นะ อย่างที่เขาต้มกัน เห็นไหม คุณเวลาเขาต้ม ถ้ายกขึ้นไปตั้งบนไฟมันจะไม่บูด เพราะตั้งไว้บนไฟ ไฟนี้เลี้ยงไว้ไม่ให้มันบูดไม่ให้มันเน่า ชีวิตเราก็เหมือนกัน ถ้ามันแบบว่าวงจรชีวิตนี้ แบบปีใหม่ไป สิ้นปีก็ขึ้นปีใหม่ นี่ก็ขึ้นต้นชีวิตใหม่

ก็ตายไป แล้วเกิดใหม่ นี่ตายแล้วเกิดใหม่ มันอุ่นมาตลอด มันอุ่นมาตลอด แต่เราไปอุ่นกันข้างนอก เราไปหลงทาง อย่างเช่น ไปบนถนนเห็นไหม เราหลงทาง อันนี้พิจารณากาย รักษากาย แต่หลงกายไป เอากายนี้เป็นฐาน มีเราเห็นไหม คุณสิ ที่นั่งกันอยู่อย่างนี้ก็ขึ้นใจ เวลาตายสิ เวลาใครพลัดพรากไปนี่ ตาย ตกใจมาก เห็นไหม มันตกใจมาก มันพลัดพรากออกไป

นี่บอกว่าเอากายนี้เป็นฐาน เพราะมีเรามันถึงมีขึ้นปีใหม่ ไอ้คนที่ตายไปแล้วนี่อย่าพึ่งตายได้ใหม่ รอ ๒ วันนี่ก่อน เดียวมันค่อยตาย แต่มันตายไปก่อน ตายเพราะปีใหม่ี่อย่างเออะเลย แต่เราไม่ตาย แต่เราผลองใจ เราหลง เราหลงกลใจ

มันไม่คู่มือที่หม้อต้มพะโล้ เห็นใหม่ หม้อต้มพะโล้เราไปกินพะโล้กันเราถึงรู้จัก กายนี้ก็เหมือนกัน อาศัยฐานจากกายนี้แล้วพุ่งออกหมดเลย มองข้ามกายใจ มองข้ามหลงใจของใกล้ตัวใจ มองข้ามไปข้างนอกเลย ไม่มองตรงนี่ใจ สิ่งอื่นมีเพราะมีเรา มีนี่มีชีวิต มีจิตใจ หม้อต้มอันนี้ไม่เนาเพราะว่าธาตุไฟนี่มันหล่อเลี้ยงไว้ ไอ้ธาตุไฟ ไอ้ตัวนี้ ตัวที่ว่าสืบทอดนี้ มันจะเป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ตรงนี้

ตรงนี้ที่ว่าถ้าเรากลับมาดูตรงนี้นะ ถ้าเราเข้าใจตรงนี้นั้นมันไม่ตื่นออกไปข้างนอกหนึ่งนะ มันไม่ทำความผิด ความผิดที่ว่าผิดมากเกินไปนะ ความผิดออกไปจากวงศีลวงธรรม มันไม่ทำเพราะว่ามันรู้ว่าอันนั้นมันจะให้โทษกว่าอันนี้ใจ ให้โทษกับไอ้ที่ว่าจะไปเกิด ไปปรับผล

แต่ถ้าเราเห็นว่าโลกมันเป็นไป ปีใหม่เป็นไป แล้วทำกันไป เราก็ทำตามเขา ทำตามเขาอะ แต่ไม่หลงไปตามเขา อยู่ในสังคมใจ แล้วยังเอาฐานอันนี้กลับมาที่ฐานอันนี้ เพราะทำสิ่งที่ดีนี้เห็นใหม่ จุนเจือกัน เมตตา กัน มันก็หันกลับมาตรงนี้ ไอ้ตรงใจนี้มันได้ประโยชน์ เป็นผลที่ว่ามันจะไปเกิดดีใจ นั่นมันปีใหม่ปีเก่าของเขา

แต่ชีวิตใหม่สิ ความเป็นอยู่ที่ใหม่ แต่มันต้องดูตรงนี้ก่อนเลย ว่าชีวิตเก่าหมดไป ใจเห็นใหม่ อย่างเวลาของที่เสียไปเนาไปนี่ นี่กาลเวลามันหมดไป เรามีแต่เสียโอกาสแล้วเราจะไปฉลองอะไรกัน มีแต่น่าจะอาลัยอารมณ์ต่างหาก น่าจะเสียคยาว่าเราทำคุณงามความดีไว้ขนาดไหน เราสร้างอะไรไว้ในปีที่สิ้นไป สิ้นไป

ถ้าเอาอันนั้นมาตั้งเป็นฐานนะ เราก็ตั้งฐานใหม่ ตั้งฐานแบบว่าจะทำอะไรต่อไป จะทำอย่างไร ๕ ปี ๑๐ ปี นี่แป็บเดียว ๕ ปี ๑๐ ปีนี้ แป็บเดียว เห็นกันตั้งแต่เด็ก ๆ นะ แป็บๆๆ นี่ไปหมดแล้ว แล้วเราจะแก้เต่าไปเรื่อย แก้เต่าไปเรื่อย เราแก้เต่าไปนี่มันแก้เฉพาะร่างกาย หัวใจมันแก้ใหม่? หัวใจนี้มันหยุดนิ่งนะ คือว่าเราแก้ขนาดไหน งอมขนาดไหน หัวใจมันเคยแบบว่า แก้แล้วหยุดที่มันเคยทำความผิด มันหยุดทำได้ใหม่? ไม่มีทาง ไม่มีทางเลย เห็นไหน มันไม่แก้ มันไม่แก้ แก้ขนาดไหนก็แล้วแต่ มันก็ยังว่าถ้ามัน

ยังทำได้นะ นี่มันจะสรุปว่าทำไม่ได้ ก็เพราะเวลาร่างกายมันบีบคั้นเข้ามานั้นนะ อย่างพะโล้มันจะบุดนี้ ร่างกายมันเจ็บ มันวิการเข้ามาทั้งนั้นล่ะ อันนั้นนะสุดท้ายแล้วมันทรมาณมากนะ คนจะสิ้นนะ คนจะตาย จะทรมาณมากเลย

เวทนามันจะบีบคั้น กรรมนิมิตจะเกิด ทุกอย่างจะเกิดเลย เพราะว่าอันนั้นมันจะเสวยภพแล้วมันจะบีบคั้นเข้ามา พอจะบีบคั้นเข้ามานี้มันทรมาณจนแบบว่า ตายเถิดๆ แต่ทุกคนกลัวตายนะ เพราะปกตินี้เรายังไม่อยากจะตายเลย แต่ถ้าวิบากกรรมมันบีบเข้ามา บีบเข้ามานี้เห็นไหม มันจะบอก “ไปเถิดๆ”

อย่างเช่นเราเฝ้าใช้กันนะ คนอีกคนที่ว่าเจ็บป่วยมากนี้ ทุกคนจะคิดในใจเลยว่า ตายดีกว่า ดีกว่าให้ทรมาณ เราเห็นทรมาณแล้วเราสงสารใจ เห็นไหม เวลามันวิการ เวลา มันเริ่มเสีย นั้นพูดถึงเวลามันบีบคั้นเข้ามา ถ้าเราไม่บีบคั้นมันก็เลยเหลือใจ

บีบคั้นเข้ามานะ กาลเวลามันบีบคั้นเข้ามาแล้ว ร่างกายมันบีบคั้นเข้ามา ร่างกาย ความวิการของมัน นี่ธาตุไฟเรามันอุ่นไว้มันก็ไม่เสียนะสิ ธาตุไฟมันอุ่นไว้ เหมือนพะโล้หม้อหนึ่ง เหมือนกัน ร่างกายนี้เหมือนกันเลย แต่อันนั้นมันไม่มีชีวิตสืบต่อล่ะ เรามาเปรียบเทียบเฉยๆ ให้อธิบาย อธิบายให้อุ่นเรานี้ พระสารีบุตรถึงบอกใจ

ชีวิตคืออะไร? ชีวิตคือตัวพลังงาน ตัวนี้ตัวสืบต่อ สืบต่อบนอายุไป มันมีอายุ มันมีการสืบต่อไป พลังตัวนี้คือตัวจิตแท้ๆ ให้อธิบายนี้มันเป็นธาตุเฉยๆ ธาตุไฟนี้มันเป็นธาตุ ๔ ที่ว่าดิน น้ำ ลม ไฟ เวลาคนตาย เวลาคนเราเกิดมานี้ ธาตุ ๔ ชั้น ๕ เวลาตาย เห็นไหม ตายนี้จิตออกก่อน ลม ไฟ ลมจะขาด ไฟไม่มี แล้วไต่ดินกับน้ำนี่ค่อยแปรสภาพทีหลัง

ธาตุ ๔ นี้มันเป็นธาตุเพราะมันสืบต่อ หมายถึงว่าตัวพลังงานตัวแรกคือตัวจิตเดิมแท้ นั่น ตัวไออุ่นนั้น ธาตุไฟนี้มันสืบต่อ ก็เหมือนกับเครื่องปั่นไฟฟ้า เห็นไหม เครื่องปั่นเกิดจากไฟปั่นไซ้ไหม แต่ตัวไฟที่ออกมาเป็นตัวนี้คือตัวธาตุไฟ ตัวปั่นคือตัวไออุ่นนั้น ถ้าเครื่องปั่นนั้นดับไฟฟ้ามันจะมีไหม

นี่ธาตุไฟ คือว่าอันนั้นยังไม่ใช่ตัวไออุ่น ตัวไออุ่นคือตัวเดิมแท้ ตัวจิตตัวนั้น ถ้ามันปกติมันเป็นตัวนั้น ตัวนั้นเป็นตัวเกิด ตัวตาย ตัวปฏิสนธิ แล้วออกมาเป็นชั้น เป็น

อะไรว่ากันไป ศึกษาอะไรข้างนอก มันถึงจะให้เดินธุดงค์มาในกายนี้ไง เดินธุดงค์เข้ามาที่ หม้อพะโล้นี้ไง หม้อพะโล้นี้มีไข่ มีหมู มีอะไร เรากินมันก็อร่อย

แต่ถ้าเราเข้ามาพิจารณาตรงนี้สิ อันนี้มันสืบทอดให้ร่างกายเรา เรากินเข้าไปแล้ว เป็นประโยชน์กับร่างกาย แต่เนื้มันเป็นประโยชน์ของใจ ถ้าหันกลับมาดูพะโล้ในนี้ คู่นี้ เรา คูดับเรา คูพุงเรานะ หันกลับมาดูนี้ ถ้าเห็นตามสภาพความเป็นจริง มันบำรุงจิตใจใจ ใจว่า อ้อ! อ้อเลยเห็นใหม่ เมื่อก่อนนี้หลงตามโลกเขาไป

แต่ตอนนี้พระพุทธเจ้าสอนไว้ว่าธาตุ ๔ เนื้มันแปรสภาพตลอดเวลา มันต้องแปรสภาพไป มันต้องตาย ต้องพลัดพรากจากไป แต่ที่ว่าเรารู้ๆ นี้รู้ด้วยความจำ รู้ด้วยความจำใช้ใหม่ แต่เราหันกลับมาเนื้ เราดูสภาพสิ่งแวดล้อมเข้ามาเนื้ คูโลกใจ คือว่าตัดเรื่องรูป รส กลิ่น เสียง ภายนอก ตัดที่ใจไปติดรูป รส กลิ่น เสียง ภายนอกนะ หดเข้ามาใช้ใหม่

เห็นใหม่ ปีใหม่ ปีเก่า ความเป็นไปของโลกมันก็แตกเข้ามา เพราะใจนั้นไม่ไปติด ถ้าใจไปติดเราจะอยู่บ้านไม่ได้เลย ในนวโกวาทสอนไว้เห็นใหม่ นักเลงกลางคืนใจ เสียงที่ไหนดังต้องไปที่นั่น เสียงที่ไหนมีต้องไปที่นั่น มันอยู่ไม่ไหว แต่ถ้าเราตัดรูป รส กลิ่น เสียง ภายนอก เราจะอยู่มั่นคง เราอยู่ที่ไหนก็ได้ เขาจะมีความรื่นเริงขนาดไหน เราก็ออยู่ของเราปกติเห็นใหม่

พอปกติเนื้ ตักรูป รส กลิ่น เสียง ปีบ หันกลับมาเรื่อย จากตักรูปรส กลิ่น เสียง ของภายนอกก็มาถึงกายของเรา มาดูตรงนี้ มาดูของเรา ถ้ามาดูของเราปีบ เห็นความแปรสภาพ เห็นความแปรสภาพนะ เห็นด้วยตาเนื้เนื้เห็นได้อย่างหนึ่ง ตาเนื้มองกันเนื้เห็นใหม่ มองตาสิ มองที่ตาเนื้สิ เพราะกิเลสมันพามอง กิเลสเนื้มันอยู่หลังตา ตาที่มองออกไป กิเลสมันอยู่ที่หลังตา

เรามองออกไปเนื้ มันไม่ทำให้เกิดความสลดสังเวชหรอก มันเกิดด้วยความผูกพัน ความรัก เพราะเราเกิดมาด้วยกรรม กรรมกระทบกันนะ มองคนเนื้มองด้วยความรัก มองคนเนื้มองด้วยความเกลียดชัง เพราะกรรมมันมีใจ กรรมที่ว่าเคยสร้างกันมานี้ มองคนเนื้ทำไมมันขัดหูขัดตา มองคนเนื้ทำไมมันไม่เข้าสายตาเราเลย ไปมองคนอื่นทำไมคนเนื้มันถูกชะตามาก ทำไมคนเนื้มันมีความผูกพัน มันเหมือนกับเรามีความอาลัยอาวรณ์มากเห็น

ไหม นี่เรามองกันด้วยกรรม กรรมอันนั้นนะกรรมนะ! กรรม แล้วกิเลสที่มันเสริมกรรม
อีกล่ะ

อย่างเช่นเราเกิดมาทุกข์ยาก เราก็ยังต้องเสริมกันอีกใช้ไหม อยากให้มันสบาย
อยากให้มันสบาย อยากให้สบายแต่ไม่ได้ทำ ถ้าอยากให้สบาย ทุกคนอยากสบาย อยากมี
ความสุข แต่ต้องทำความดีเห็นไหม มันให้ผลขึ้นมาเอง กรรมมันก็เป็นตัวหนึ่ง ตัวที่ไป
เสริมกรรมนั้นคือตัวกิเลส นี่มันเป็นเครื่องมือทั้งหมด

อย่างเช่นว่ากระแสไฟฟ้า ไฟฟ้าที่เราตัดกระแสไฟฟ้า แต่สายไฟฟ้ามันยังมีอยู่เห็น
ไหม พอเราตัดเครื่องอีกสายไฟฟ้างี้ก็ออกมาอีก ความคิดก็เหมือนกัน ชั้น ๕ ก็เป็นตัว
สายไฟฟ้า เห็นไหม ตัวสายไฟฟ้ามืออยู่ ชั้นมีอยู่นี้ กิเลสมันยุบออกทันทีเลย แต่ถ้าเป็น
ปกตินี้ไม่ต้องยุบออก มันเดินตามธรรมชาติของมันอยู่แล้ว ความคิดออกมาด้วยกิเลส
ออกมา

นี่เราย้อนกลับไปนะ ถ้าเราดูหม้อพะโล้อันนี้ เราก็เหมือนดูเสาไฟฟ้านั้น ถ้าเรา
เข้าใจสายไฟฟ้าว่า อ้อ! มันผ่านตรงนี้ เราดึงสายไฟฟ้าออกก็ได้ หรือว่าเราจะเข้าใจตาม
แล้วเราไม่หลงตามมันก็ได้ มันมี ๒ ประเด็นนะ ถ้าเราเข้าใจตามเห็นหม้อพะโล้นี้มันแปร
สภาพ เรารู้ตามความเป็นจริงนี้เราไม่หลงตามหนึ่ง เวลามันเจ็บไข้ได้ป่วยเราก็รักษา เห็น
ไหม แต่ถ้าเราหลงตาม นี่พูดถึงว่าเข้าใจนะ

แต่ถ้าพิจารณาไปแล้วมันกระชากสายไฟฟ้านั้นออกเลย อันนี้สายไฟฟ้านั้นมันเป็น
วัตถุ กระชากออกแล้วหายไปเลย แต่ชั้นนี้ไม่ใช่อย่างนั้น กระชากออกมาเลย แล้วก็ยังมี
อยู่อย่างเก่า เหมือนกับกระแสไฟฟ้าตัดแล้วก็เชื่อมอย่างเก่า ชั้นมี มันเป็นธรรมชาติของ
การเคลื่อนไหวของจิตนี้ มันเป็นกิริยาไง มันเป็นธรรมชาติ มันเป็นสิ่งที่มียู่ แต่เพราะว่า
กิเลสอยู่กับชั้นนี้เราถึงต้องทำลายก่อน พอทำลายแล้วมันเป็นนามธรรม ทำลายกิเลส
ออกไปชั้นนี้ก็อยู่อย่างเก่า มันก็ยังสืบต่อได้อยู่

นี่มองมาตรงนี้ไง มองมาที่ความวิการของกาย หม้อพะโล้นี้ไง เพราะสั้นไปๆ
นั้นนะ เวลามันสั้นไปมันเผาไหม้นะ เพราะตามหม้อว่า เซลล์ในร่างกายมนุษย์นี้ ๗ ปี
เท่านั้นหมด เกิดมา ๗ ปีนี้นะ เซลล์เดิมจากที่เป็นทารกมานี้หมดแล้ว ที่เกิดขึ้นมานี้เป็น
เซลล์ใหม่หมดเลย นี่ที่ว่าเราตายไปแล้ว หมดเลย สมบัติเดิมที่คลอดมาจากท้องแม่นี้ไม่มี

เหลือแล้วภายใน ๗ ปี เพราะทุกตัวในเซลล์นี้เขาคำนวณแล้วว่าตายเกลี้ยงเลย เพียงแต่ว่ามันตายแล้วมันสืบต่อขึ้นมาเป็นคนใหม่ไง แต่เราไม่เข้าใจว่าเราเป็นคนใหม่

นี่ก็เหมือนกัน นี่ปีใหม่นวนไปวนมา เราก็เหมือนกันนะ ตายเกิด ตายเกิด มาขนาดไหน ขนาดไหน ความตายความเกิดของเรานั้นมันตายเกิด แม้แต่ในกายนี้มันก็ยังตายเกิดวณอย่างนี้ แต่เราไม่เห็นเลย เราไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย แล้วเราตายเปล่า เราไปเสวยภพอันนี้แล้วเราไม่ได้อะไรเลย ทั้งๆ ที่ว่าของเรานี้มันอยู่อย่างนี้ ใจนี้มันอยู่อย่างนี้ แล้วของที่มันติดตัวอยู่อย่างนี้ แต่ทุกคนไม่ได้ประโยชน์จากมัน ได้แต่เพิ่มโทษจากมันนะ ได้เพิ่มโทษขึ้นมา ได้เพิ่มโทษขึ้นมา จะได้ประโยชน์ก็ประโยชน์ทำบุญกุศล เห็นไหม

เกิดมาแล้วทำบุญกุศล มันเป็นธรรมชาติที่ต้องเกิดหมด สิ่งที่ดีบไม่มี สิ่งที่ว่าสิ้นไม่มี ยกเว้นแต่ว่าการปฏิบัติเท่านั้น สิ่งที่เกิดเป็นมนุษย์นี้ เพราะว่าเราสร้างบุญกุศลมา มีศีล ๕ ใจ มนุษย์สมบัติ ถึงได้เกิดเป็นมนุษย์ แล้วเกิดแล้วนี่ก็เหมือนกับมีเงินมาทอง เราใช้เงินทองนี้ให้เป็นประโยชน์ เราจะได้ประโยชน์มากมาย

มีเงินมีทองแล้วจับจ่ายใช้สอยในทางที่ผิดนะ เราจะเป็นประโยชน์ไหม อันนั้นเงินทองนะ เงินทองนี้ไม่มีก็หาได้ ยืมได้ แต่ร่างกายยืมได้ไหม สมัยนี้คนเปลี่ยนอวัยวะได้บ้าง แต่ร่างกายนี้ยืมกันไม่ได้นะ ยืมชีวิตกันไม่ได้เลย ชีวิตใครชีวิตมัน มันเป็นสัจจะความจริง ชีวิตของใครชีวิตของมัน ถึงว่าคั่นลงที่สัจจะไง ความจริงเข้ากับความจริงไง

สัจจะอันนี้ถ้าเราคั่นลงไปแล้วถึงได้ประโยชน์มหาศาลเลย เพราะมันเป็นของที่สร้างมาจากบุญกุศล ถึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์อยู่แล้ว ถ้าเราเอาสัจธรรมของพระพุทธเจ้านี้ อริยสัจคั่นเข้าไปในกายนี้อีก ในเมื่อความจริงกับความจริงมันเข้าไปหากัน เข้าไปชนกัน มันจะเกิดเป็นความมหัศจรรย์ขึ้นมาอีกไง

คือว่ากลั่นออกมาจากศีลใจใหม่ ออกมาจากอริยสัจใจใหม่ ความดีเกิดขึ้นจากศีล ล้อมไว้ ความดีเกิดขึ้นจากอริยสัจ วงอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค แล้วมันมีความรู้ ผ่านจากกระบวนการอันนี้ออกมา กระบวนการอริยสัจนี้ออกมาอีกทีหนึ่ง ความรู้นั้น ประเสริฐ ขาว เป็นความรู้ที่ว่าปล่อยวางกายได้ ปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นจาก

กายของเราเนะ เราปล่อยกาย เราเข้าใจว่าความแน่นมันอยู่ในนี้ แล้วเราจะไปมองข้างนอก ได้อย่างไร เราจะเอาของเน่ากับของเน่าไปประจบกันหรือ

นี่มันต้องพิจารณาเข้ามามันจะเห็นสภาพแบบนั้น เพียงแต่มันหลอกกันด้วยไออุ่น นี่ มันเผาไว้ มันหลอกกันอยู่ แล้วทำให้พวกเราประมาท ทำให้พวกเราผลอใจ ผลอใช้ ชีวิตแบบฟุ่มเฟือย ใช้ชีวิตแบบไปวันๆ หนึ่ง ผลอมากนะ

เวลาเราเกิดขึ้นมานี้เราผลอ ทุกคนผลอหมดเลย เวลาเราแก่ขึ้นมาแล้วนี่ ทุกคนนะ เราชาวพุทธไง แก่แล้วค่อยไปบวช ใช้ชีวิตให้พอสมควรเลย พอแก่แล้วไปบวช ในศาสนา จะได้เกิดเป็นบุญต่อไป

แต่แก่แล้วมาบวช บวชเพื่ออาศัยศาสนา ไม่ใช่บวชเข้ามาเพื่อปฏิบัติ เพื่อให้เข้าใจ สัจจะความจริง เพื่อเข้าใจนะ เพื่อเข้าใจสัจจะ เข้าไปในเนื้อในของศาสนา “ผู้ใดเห็น ธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต” ใจนั้นเป็นพุทธะ ใจนั้นเข้าถึงศาสนา แล้วใจนั้นเป็นตัวศาสนา ด้วย เพราะธรรมมันอยู่ที่ใจ ใจนั้นเป็นเนื้อเดียวกับธรรมเลย มันเป็นธรรมชาติอันหนึ่ง เลย เห็นไหม

พอเป็นธรรมชาติเนะ เป็นธรรมชาติ การที่เวียนไปกับกรรมอันนั้น เวียนไปตาม ธรรมชาติ แล้วพอมันลึกเข้าไปอีกมันรู้เท่าตามการเวียนไง ตามธรรมชาติ วัฏวนไง จน ฟันออกไปจากธรรมชาตินั้น เนื้อธรรมชาติเลย เพราะธรรมชาติคือการหมุนเวียน ธรรมชาตินี้เป็นการหมุนเวียนนะ ธรรมชาตินี้คือความแปรสภาพไปตามธรรมชาติ หัวใจ ก็เป็นธรรมชาติ กิเลสก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง

กิเลสนี้ทำให้คนสูงๆ ต่ำๆ กิเลสเนะ ถ้ามันเป็นกุศล คิดถึงทำแต่ความดี ทำให้เรา สูงขึ้นไป เห็นไหม มันก็เวียนเพราะมันออกไม่ได้ ถ้าทำความชั่วมันก็ต่ำ มันก็เป็น ธรรมชาติอันหนึ่ง แต่พอรู้เท่าตามความเป็นจริง รู้เท่าธรรมชาติหมด รู้กฎเกณฑ์ ธรรมชาติหมดแล้วหลุดพ้นออกไปจากธรรมชาติ เนื้อธรรมชาติ รู้ไว้ตามความเป็น จริงนะ

ธรรมชาตินี้ก็เหมือนกับนั่งรถมา รถนี้ก็ไปเป็นธรรมชาติ เห็นใหม่ เขาคิดขึ้นมาเป็นวิทยาศาสตร์ คิดขึ้นมา ทำขึ้นมาได้ มันครบวงจรแล้วมันก็วิ่งไปได้ ถ้าล้อไม่มี หรือสิ่งใดไม่มีอย่างหนึ่ง มันก็ขับเคลื่อนไปไม่ได้ มันครบวงจรมันก็ขับเคลื่อนมา

ธรรมะก็เหมือนกัน ธรรมะไง ที่ว่าสัพเพ ธัมมา อนัตตา ธรรมทั้งหลายนี้ไม่ให้ยึด ธรรมทั้งหลายคือธรรมะไง ธรรมะทั้งหลายนี้ไม่ให้ยึด ไม่ให้ยึดนะ แต่ต้องยึดเข้าไปก่อน

ไม่ให้ยึดหมายถึงว่า ตอนถึงที่สุดไง พอเราพิจารณาไปนี่ คนภาวนาขึ้นไปๆ นะ พอไปรู้อารมณ์ข้างในนี่มันเสียดาย ความสุขไง ดิดความสุข ดิดความอ้อยสร้อย เห็นภาพแปลกประหลาด เห็นแสง เห็นสี นี่เห็นใหม่มันติด ดิดธรรมะไง ธรรมมันเกิด เขาเรียกว่า ธรรมมันเกิด

เวลาธรรมมันเกิดความรู้ภายในมันเกิด แล้วมันไปข้องเกี่ยวกับความรู้ภายใน ความรู้ภายในที่มันเกิดขึ้นมาจากสัจจะความจริงที่เราซัดค้นขึ้นมา มารดมาเรียกเหมือนกัน มาแพก็เหมือนกัน มาแล้วไม่ยอมลงจากแพมันจะขึ้นถึงฝั่งได้อย่างไร เห็นใหม่ ที่ว่าสัพเพ ธัมมา อนัตตา

ธรรมชาตินี้ถึงเป็นทิวจักรไป สมมุติว่าเราเดินทางมานี่มันต้องอาศัยธรรมชาติมาอาศัยการเวียนจากวัฏฏะมา แต่พอรู้เข้า รู้นะ รู้อย่างหนึ่ง รู้ก็เข้าไปรู้เท่า รู้แล้วเห็นโทษ เห็นคุณของมัน เราเกิดมาเห็นใหม่ ศาสนานี้มีคุณมากมาย นี้คุณของศาสนา แล้วโทษล่ะ โทษคือว่าเราทำต่างจากศาสนานี้จะเป็นโทษ ทำต่างจากคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ทำต่างจากของที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ ทำตามกิเลสของตัวเอง เห็นใหม่โทษ...รู้ แล้วรู้โทษด้วย เห็นโทษด้วย อันนี้เป็นโทษ อันนี้เป็นคุณ แล้วเหนือคุณนะ อันนี้ไม่มีคุณและโทษ เหนือดีและชั่ว หลุดออกไปเลย นั่นพ้นจากธรรมชาติ เอโก_ธัมโม อันเอกที่ไม่กลับมาหมุนอีกเลย นั่นนะไออุ่นที่หลุดออกไปเลย

นี่เกิดจากหม้อนี้แหละ หม้อพะโล้นี้ ว่าหม้อพะโล้เลย ถ้าเราคิดว่ากายเราเป็นหม้อพะโล้ มันจะได้ไม่ต้องไปติดมันมากไป ถ้าบอกกายๆ นี่มันจะติดมาก ถ้าบอกหม้อพะโล้ นี่มันจะไม่ไปติด เนาะ เปรียบเหมือนหม้อพะโล้ข้างนอกสิ แล้วก็ดูในกระเพาะของตัวสิ

นี่หม้อพะโล้ ต้มอยู่ด้วย ต้มด้วยจิต ต้มด้วยวิญญาณของเรา ต้มไว้ อุ่นเอาไว้ตลอดเวลา อุ่นไว้ไม่ให้มันเจ็บป่วยใจ มันก็ยังทนไม่ได้เลย มันยังทนกับเราไม่ได้ เห็นไหม นี่กาย

หม้อนี้ให้ดูมันไว้ ดูด้วยธรรมใจ ดูแล้วมันจะเกิดประโยชน์ ให้ร่างกายนี้ประเสริฐ คุณิ อย่างหม้อพะโล้เราในครัวเรา เราต้มแล้วเราต้องเก็บรักษาไว้อย่างดีเลย เอาไว้กิน แต่ถ้าเราเข้าใจแล้วหม้อพะโล้นี้เป็นธรรมชาติ เป็นสัจจะ เป็นความจริง เหมือนธรรมทั่วไป ฝังไว้เป็นของกลาง ใครๆ กินก็ได้ใจ เช่น หนังสือ เห็นไหม มีหนังสือแปลลงฉาย อยู่กลางวัดเลย ใครมาก็ดูได้ใช่ไหม กายเหมือนกัน กายมีทุกคน ถ้าใครมองกายเป็นของ สัจจะ ใครเข้าใจอันนั้น ใครเห็นแล้วซึ่ง หรือว่าใครปล่อยวางได้ อันนั้นเป็นสมบัติของคนนั้น

กายนี้ทุกขไปหมดเลย แต่ภายนอกมันสลดเข้ามาแค่ปล่อยความยึดติดภายนอก กายภายในสามารถชำระกิเลสภายในได้ กายนอกชำระกิเลสไม่ได้ กายนอกเป็นกายนอก กายในเป็นกายใน เพราะกิเลสมันอยู่ที่กายนี้ กายนอกนี้มันถึงส่งออกไป อย่างเช่น เราว่า คนอื่นนี่ เราเอ็ดคนอื่นนี่เอ็ดได้สบายเลย เพราะคนอื่นไม่ใช่เรา แต่ลองเอ็ดตัวเองสิ เรานี้ เลว เราทำไม่ดี เราทำไมทำตัวผิดอย่างนี้ เห็นไหม นี่ดูกายใน

เหมือนกัน กายในนี้ก็เหมือนกับเราดูกายเรา โอ้! ความผิดนี้มันฐานอยู่ที่นี้ ความผิดนี้สืบต่อออกไปจากฐานตรงนี้ แล้วถ้าสลัดฐานตรงนี้ออก นี่กิเลสอยู่ตรงนี้ กิเลส ไม่ใช่อยู่ที่กายนอกกายใน กายใครกายมัน แต่มันสามารถพิจารณาเพื่อน้อมกลับมาถึง กายเราได้ เป็นฐานย้อนกลับมา แต่ถ้าเราไม่กลับมาที่กายของเราเอง ละกิเลสไม่ได้ ไม่ละ หรือ

ดูกายนอกไม่ละกิเลสหรือ มันดูชั่วคราว เพราะมันสงบเฉยๆ เดี่ยวมันขึ้นอีก แต่ถ้าดูกายเราแล้วสลัดออก นี่ละกิเลสได้ เพราะกิเลสอยู่ที่กายเรา มันสลัดที่นี้ สลัดที่ พื้นฐาน สลัดที่ตัวมันเองเลย ต้องสลัดที่นี้ สลัดเลยนะ สลัดขาด สลัดขาด พอสลัดขาด แล้วถึงจะเข้าใจหมด นี่ก็เข้าใจตามพระพุทธเจ้าสอนสิ

เมื่อก่อนนี้ว่า อ้อ! ใครก็พูดนะ หลายคนใช้เวลาพิจารณาไปเจอกายว่า เมื่อก่อน อ่านมา ศึกษา มา เข้าใจเฉยๆ แต่พอมาเจอนี้มันซึ่งต่างกันมาก เมื่อก่อนอ่านแล้ว ก็อ้อ! กาย ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย มันเป็นอย่างไรหนอ มันเป็นไรหนอ พอเข้าไปประสบ อ้อ! ถ้าอ้อ

แล้ว อ้อนี่มันเข้าใจเลย เมื่อก่อนที่ว่าอารมณ์ซึ่งใจนี่มันเป็นอย่างนั้น แต่เข้าไปสัมผัสแล้ว มันเป็นอีกอันหนึ่งเลย มันสะบัดขาดได้เลย

นี่ฐานมันต้องมีการฝึก สมบัติใครสมบัติของบุคคลนั้น พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้ว บอกว่า “เราคาดหวังเป็นผู้สั่งสอนเท่านั้น พวกสาวกหรือพวกเราต้องเป็นผู้ปฏิบัติตาม ถึงจะให้เห็นผลอันนั้น” ถึงจะเห็นผลนั้นนะ เห็นผลอันนั้นเลยแล้วเข้าใจ แล้วผลนั้นไม่ต้องไปแบ่งให้ใคร เป็นสมบัติส่วนบุคคล ปัจจุบันนี้ รู้จำเพาะตน

ใครก็ให้ค่าเราไม่ได้ เราก็ให้ค่าคนอื่นไม่ได้ แต่เป็นของๆ เรา คอยให้อาจารย์ฟัง หรือคอยให้ครูบาอาจารย์ฟังว่า เออ ถูกต้องไหม เท่านั้นเอง แต่บอกว่า ถ้าเราทำผิดอยู่ สมมุติว่าเราทำมา ๗๐ เปอร์เซ็นต์นี่ อยากจะให้อาจารย์เติมอีก ๓๐ เปอร์เซ็นต์ ให้มันครบ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์จะได้สำเร็จนี่ เป็นไปไม่ได้ จี๊แนะบอกช่องทาง จะอย่างไรๆ ก็ต้องหัวใจ เรายื่นขยับออกไปคนเดียว มันถึงว่าเป็นปัจเจก เป็นสมบัติของเรา แล้วไม่ต้องไปเง้อจานให้ใคร ยกเว้นแต่แสดงธรรมแล้วเป็นประโยชน์กับคนอื่น

แต่การปฏิบัติ การจะพินิจขึ้นมาต้องใจดวงนั้นดวงเดียว ไม่มีคนอื่นจะทำให้แทนกันได้เลย ใจดวงนั้นนะ ใจลงที่กายนั้น หรือที่ใจนั้นได้ทั้งหมด การพิจารณาใจ การพิจารณา การไม่หลง ความไม่ประมาท ลึนปี ลึนชีวิต ลึนปี..(เทพลึนสุดเพียงเท่านั้น)